

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Vídeň, zří - říjen, 1987 číslo: 8 - 10 roč. XXXIV

NEDEJ ZAHYNOUTI NÁM NI BUDOUČÍM

Svatý Václave, vévodo České země,
kníže náš, pros za nás Boha,
Svatého Ducha, Kriste eleison:

Ty jsi dědic České země,
rozpomeň se na své plémě:
Nedej zahynouti nám i budoucím,
svatý Václave, Kriste eleison.

28. ŘÍJEN

" Vyzývám všechny, kdo
milují svobodu a sprá-
vedlnost, aby poskytli
příležitost všem muz-
ným, chudým a bezmoc-
ným."

Papež Jan Pavel II.
v projevu v Battery
Park, New York.

28. ŘÍJEN

Myslíme-li na 28. říjen 1918, přicházejí nám, kteří jsme žili v první československé republice, na mysl nejen jména prvních prezidentů, gen. R. Štefánika a legionářů, ale i mnohých vlastenců a buditelů minulých generací, bez jejichž snah by se osvobození našich národů sotva uskutečnilo.

O nich platí slova básníkovy: "Často tichá pastuchovadýžka více pro vlast může dělati nežli tábor, z něhož válčil Žižka" / Jan Kollár: Slávy dcera/.

To bychom si měli častěji připomínat, zvláště tehdy, když se nám zdá, že naše prostředky jsou málo účinné a vnější okolnosti nepřekonatelné, abychom mohli čekat, že brzy dojde k novému 28. říjnu.

Věřící křesťan a všichni lidé, kteří věří v Boží Prozřetelnost, jsou si vědomi, že osudy světa i jednotlivých lidí nejsou jen výslednicí lidských snah. Mnohé stránky bible jsou neklamným svědectvím Božího zákroku a zároveň i vlivu, který plyne z postoje lidí k Božím příkázáním.

S tohoto hlediska se jeví pošetilým horovat pro spravedlnost, svobodu a pořádek ve světě i ve vztazích mezi národy, a stavět se lhostejně k Božím směrnicím, na kterých je závislý celý světový řád. A naopak lze snadno chápat důležitost často nenápadné a neocenené práce pro národ a pro celou lidskou společnost, která spočívá v sebekázni, ve vědomí vlastní zodpovědnosti, v plnění stavovských a náboženských povinností.

Mnohým se zdá, že s papežem slovanského původu nastává nová epocha pro slovanské národy a pro celý svět. Není pochyby o jeho rostoucím vlivu. On však vybízí každého z nás, aby se každý z nás stal křemenem a zasloužil se o budování nového řádu pro blaho celého lidstva.

NÁROD SVATOVÁCLAVSKÝ

Zatím co příslušníci svatováclavského národa zapomínají, kdo byl svatý Václav, a příslušnost k tomuto národu v nich nevzbuzuje pocity hrdosti a důvěry, mezi anglicky mluvícími křesťany, rozsetými po všech kontinentech, bude se rok co rok o vánocích ozývat niseň o "Dobrého Králi Václavovi," velebící jeho štěstí a soucitnost. Zda-li vědí, kdy a kde ten dobrý král Václav žil, to je jiná otázka. Ale i v Americe můžete dostat barevný diapozitiv s rekvizovaným doprovodem, z něhož se každý může dozvědět, kdy a kde svatý Václav žil a jak vznikla tato česko-švédsko-anglická koleda.

Správný Čech /včetně Slezana a Moravana/ by však měl vědět víc, aby mohl být hrdým na to, že patří k svatováclavskému národu.

Krátký život sv. Václava a jeho předčasná smrt mohly by snad někoho odradit od následování jeho příkladu, ale ve slovech Písma nalozáme jiný výklad: "Dokonav krátce vyplnil časy mnohé". Jeho odkaz a příklad nazýváme často svatováclavským dědictvím, které je uchováváno v českém národě od pokolení do pokolení.

Chorál svatováclavský připomíná všem Čechům, že jejich kníže nejen žije, ale že pamatuje na svůj lid, že se za něj přimlouvá a ochraňuje ho od toho nejhoršího. Tento mladý kníže, který byl pro současníky až příliš mladým, svým krátkým životem dává všem křesťanům příklad, jak uvádět ve skutek Kristovo Evangelium.

Dík jeho babičce, která se stala první křesťanskou českou kněžnou, nedal se ovlivnit pohanským okolím a zvyky. Mohl jako knížecí syn a později panovník trávit život v zábavách a radovánkách. Ale vidíme ho řídit "radostnou a osvobozující Kristovu zvěst" nejen slovy, ale především vlastním příkladem.

Jeho opravdová a uvědomělá víra se jeví především v jeho poměru k Eucharistii, ke mši svaté. Je to Kristův největší dar Církvi a každému z nás. Kdo si to uvědomí, ten musí jako sv. Václav nějakým způsobem zasévat pšenici a péci chléb, pěstovat hrozny a lisovat víno, aby dokázal svůj dík a svou účast na eucharistické Oběti, při které nám Boží Syn - jako Beránek Boží - nabízí sebe sama za pokrm pro naši duši, pro náš duševní a duchovní život.

Jaký je kdo katolíkem se nejlépe pozná podle toho, jak kdo ví, co je mše svatá, a jaký je jeho poměr k této novozákonní Oběti. Na hostinu se nejde jen dívat, ale dost katolíků se jen chodí dívat na tuto nebeskou hostinu. A chodí-li k sv. přijímání, nejsou vždycky dost připraveni.

Náš národ se nazývá svatováclavským, protože na jeho historickém prahu stál mladistvý, ale učený kníže, který zkroutil svou zem vlastní krví, aby v ní křesťanství rostlo přes všechno pohanské bodláčí a trní.

Všem nám Čechům, Slezanům a Moravanům, kteří jsme sestersky spojení jedním jazykem, mělo by být ctí přináležet a hlásit se k tomuto národu, který po věky zůstává pod ochranou světce, který miloval svůj lid, a byl ochoten za něj položit svůj život /jím navrhovaný souboj s Rastislavem Zlickým/.

Příslušnost k svatováclavskému národu nás však zavazuje, abychom následovali zásady Václavovy, jeho hlubokou a opravdovou víru, jeho zbožnost, jeho mnohostranné vzdělání, jeho soucitnost a jeho statečnost.

Svatý Václave, vévodo české země, rozpomeň se na své plémě, nedej zahynouti nám ni budoucím.

JE TO MOŽNÉ? 2

ESTĚ S NAMI PÁPEŽ SV. PIUS X ?

Z časopisu Křesťanský směr, apríl 85.

"Bol som v skupine jezuitských knazov, ktorí prišli na audienciu ku sv. Otcovi pápežovi Jánovi Pavlovi II. Čakali sme v osobitnej miestnosti. Zrazu sa nám v tej malej hale zjavil pápež Pius X. a povedal tieto slová:

"Tento zmätok potvrd ešte ďalšie dva roky." - Len čo to dopovedal, zmizol. Pod účinkom tohoto nadprirodzeného zážitku išli sme na audienciu ku sv. Otcovi, ktorý ihneď zbadal vzrušenie a nespokojnosť na našich tvárach. Opýtal sa na príčinu nášho vzrušenia. Ja som dal odpoveď za všetkých. Nato sv. Otec vážne sa zahľadel na nás a spokojne nám povedal: "Tak... teda za se tu bol!"

Nato sme sa dozvedeli, že pápež Pius X. už viac raz sa zjavil v Apoštolskom paláci a vždy vstúpil veľkú dôveru.

Pápež Pius X. zomrel 20. augusta 1914 v chýre svätosti. Katolícka Cirkve ho vyhlásila v júli 1951 za blahoslaveného a v máji 1954 za svätého.

Nad touto správou hožno sa zamyslieť. Dosvedčujú to vážne osoby, knazi a nie jeden. Nám neostáva iné, ako myslieť na slova Ježiša Krista: "Bedlite a modlite sa... lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa ani nenasadíte." /Luk 12.40/.

Každý tu cítime, že trest Boží je na obraze. Neodkládajme s pokáním!

POUTNÍ DŮM

delle Fornaci, 200 - 00165 Roma - Italia

Telefon : 636.256

KRAJANĚ,

jedete-li do Říma,

můžete se ubytovat v českém poutním domě, který se nachází v blízkosti chrámu sv. Petra, vzdáleného pouhých 8 minut pěšky.

TRADIČNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ MŠE SVATÁ

se koná v českém kostele na Rennwegu 63

V NEDĚLI DNE 27. ZÁŘÍ 1987 V 10 HODIN

Přiveďte své známé krajany

VLASTENECTVÍ A NÁBOŽENSTVÍ PATŘÍ K SOBĚ

Vlastenectví je v děčnost Bohu za dobrodiní a dary, které jsme obdrželi prostřednictvím kraje, obyvatel, řečí, zvyků a jiných vlivů země, ve které jsme se zrodili nebo v ní žijeme. Tato vděčnost předpokládá a vyžaduje účinky a snahy, o kterých se mluví při pravém patriotismu, nemá-li být pouhou frází.

Nevím, zda se opravdové vlastenectví dá vyjádřit jinou a lepší definicí, avšak tato postačí k tomu, aby bylo zřejmé, že ani zotročení vlasti ani odchod do jiné země nemusí nic ubrat na opravdové lásce k vlasti a na vlasteneckém cítění a jednání. Někdy tomu může být právě naopak.

Vlastenectvím proto je nejen láska k domovu a k rodině, úcta k rodině zemi a řeči, ale i pomoc a styk s emigranty i uprchlíky, a dokonce i modlitba za ty, kteří národ a zemi zotročují.

Nová vlast a nové vztahy nemají a nesmějí dát příležitost k zániku předešlého vlastenectví. "Kdo se za svůj jazyk /zemi, národ, atd./ stydí, hoden potupy všech lidí", napsal básník a čestný lid s ním souhlasí.

Vlastenectví také nijak nepřekáží /jak je zřejmé i z definice/ věrnost k náboženství, láska k Bohu a Církvě, ba je tomu jistě naopak.

"Církev a vlast ty sestersky mluví se v mých nadrech : každá má srdce půl a každá má srdce celé," napsal vlastenecký kněz F. Sušil.

Je pochybné, ba snad ani nemožné, aby někdo byl opravdovým vlastencem a při tom nestil a nemiloval Boha a neplnil své náboženské povinnosti. Náboženství se dá také jedním způsobem definovat jako vděčnost Bohu za přijatá dobrodiní, ačkoli se křesťanská láska pozvedá i nad tuto úroveň a hledá důvod lásky v Bohu samém. Proto napsal sv. Tomáš:

"I kdyby nebylo pekla a nebe, přece bych miloval Tebe, ... z lásky, daro, bez odplaty, proto jsi dobrý a svatý".

Někteří krajané i v pokročilém věku se zdají mít stále dost času na přípravu pro věčnost, na zajištění věčného života v nebi, jako by ani neslyšeli o Kristově příslibu: "Každý, kdo pro jméno mé opustí..., vzdá se čehokoli pro jméno mé, s t o k r á t vezme a život věčný obdrží."

Ani ti nově příchozí krajané ve velké většině se nezdají hledat na svobodě poučení a znalost náboženství, ale ti snad ani nevědí, že Kristus řekl: "Hleďte nejprve království nebeské a spravedlivost jeho a to ostatní bude vám přidáno."

Za vzorné vlastence můžeme považovat rodinu, která dbá, aby děti uměly mluvit česky, a která se přihlásila do farnosti, v níž bydlí.

"Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné je srdce naše, dokud nespočine v Tobě"

Co žádá Kristus od nás, kteří se pokládáme za jeho přátele?

"Ano, jste mými přáteli" děláte, co vám prikazují. A můj příkaz je milujte se navzájem.

ZASLÍBENÁ ZEMĚ

P. Leo KUCHAR, eucharistián z Vídně, napsal německy knihu: DEN RADAR UNTERFLOGEN. Letos slaví 25 let od svého vysvěcení na kněze. Nikdo v Brně neměl tušení, až snad na několik málo zasvěcenců, že schopný zdravotník, vyňamenaný za své zlepšovací návrhy, je knězem. Jak k tomu došlo? Směs řízení Božího, jeho vlastní chytrosti a náhod mu dopomohla k oltáři. Popisuje to v této knize, kterou Vám přivezeme na duchovní obnovu Otce Cyrila nebo si ji můžete objednat na adresu KLUB, 4735 St. Gallen kappel a přiložit 8,50 frs ve známkách.

Modlitba.

Nábožná modlitba s nebem nás pojí jak pramen léčivý duši málou hojí. Zbloudivši na cestě se k Bohu vrací i když se v bludišti hříchů již ztrácí. Světí jim duši, dává zas sílu, pomáhá naleznout ztracenou víru. Darem je od Boha nezměrné ceny není bez modlitby nikdo spasený.

A. List.

TICHÁ CHVÍLKA

"NEMÁM ČAS...."

Většina z nás má hodně práce. V zaměstnání se dělají přechásky, s dětmi je třeba se učit, hovořit s nimi, je práce v domácnosti....ale!

Jakmile se objeví něco, co nás silně zajímá, co nás těší, najednou čas je! Místo fráze: "Nemám čas", by leckdo měl říci: "Pro vás nemám čas!" Raději si odpočinu, budu se dívat na televizi, půjdu na výlet." Některé podniky ztroskotají proto, že pořadatelé si neuvedomí nepřítelivost těchto podniků, jejich nudu a všednost, jiné se konají v době pro zájemce nevhodné, jiné pořádá člověk nepřítelivý, ba protivný, jiné jsou v místě, kde je málo zájemců či se jim dělá nevhodná nebo malá propagace nebo byla minulá propagace nepravdivá, už se jim nevěří....

Představme si, že by nás k sobě pozvala anglická královna! Odsunuli bychom televizi, knihu, vycházku, návštěvu, vzali si vzácnou dovolenou a slavnostně oblečení přijeli do Londýna.

Každou neděli nás prosí o návštěvu Bůh, Stvořitel vesmíru, i světa, který existuje mimo čas. Můj Stvořitel, dárce všeho dobrého, přítel, nad něhož nemám věrnějšího, mocnějšího, laskavějšího...

A já nemám čas!

Někdy i hloupý program v televizi, nudná návštěva jsou záminkami, abychom nejvzácnějšímu příteli řekli: "Nemám pro tebe čas!" Návštěvu u anglické královny bychom rádi prodloužili na celý den. Představte si! Královna! Přijala mě královna, celý den jsem ztrávil s její rodinou! - A pro toho, který nám dal všechno štěstí, nemám ani hodinku čas!

Co kdyby služebník Boží-kněž-řekl: "Nemám pro vás čas!" Ten pro nás čas mít MUSÍ! Co kdyby Bůh k našim úpěnlivým prosbám řekl nevěšmavě: "Nemám pro tebe čas!"

Země je skoro nic ve vesmíru. My jsme skoro nic mezi čtyřmi miliardami lidí. Ale Bůh má pro každého z nás čas. I když ho odmítáme. I když my pro něho čas nemáme!

Ale - upřímně - není to nesmírný nevděk a nezdravost - NEMÍT PRO NEJLEPŠÍHO PŘÍTELE ČAS?

Pro Tebe, můj Otče, budu mít vždycky čas! VŽDYCKY! Stejně, jako Ty máš čas pro mne!

MALÉ CHYBY VELKÝCH LIDÍ JSOU MNOHEM HORŠÍ NEŽ VELKÝCH MALÝCH LIDÍ

»Když svého bližního máme milovat, jak se nám správně prikazuje, tož jej musíme milovat prací, ne holými slovy. Život bez obětí není životem pěkným... Jsme si všichni rovni, musíme být všichni stejně svobodní, nesmíme nikoho v ničem znásilňovat.

(TGM 27. října 1928 v poselství k dětem)

Rím o svátku Panny Marie Růžencové 1984.

Drazí poutníci k Panně Marii v Exilu!

Když nemohu osobně, přicházím alespoň v duchu mezi vás, abych se spolu s vámi pomodlil před sochou Panny Marie v exilu, kterou jste přišli uctít. Už jsem před ní stál několikrát, poprvé jako sekretář našeho zvěčného kardinála Josefa Berana.

Co si asi tento pražský arcibiskup, také v exilu, před touto sochou Panny Marie myslil? Nač vzpomínal? Oč prosil?

Jistě před touto kopií sochy, která byla rouhavou rukou svržena ze sloupu na pražském Staroměstském náměstí, prosil o odpuštění. O odpuštění svatokrádeže tehdy spáchané, ale jistě i o dopuštění podobných činů, které na naše národy uvalovaly ještě téžší Boží tresty. Prosil o to, aby nám Bůh odpustil, že nejen ze sloupů, nýbrž z nevinných srdcí našich dětí byl strháván obraz Boží, že celé generace byly olupovány o nejennější dědictví, které jsme přijali od našich Otců: o dědictví víry, které dává naší lidské existenci pevný základ, o dědictví naděje, která dává našemu životu smysl, o dědictví lásky, která vidí v bližním bratra Kristova, a proto subjekt nezadatelných práv. Co je člověk, pošle-li v sobě Boží obraz, co mu zbyde z jeho důstojnosti, kam se poděje jeho velikost, co se stane s jeho právem? Ten pád na Staroměstském náměstí nebyl jen pádem kusu kamene. Tam nebyla svržena jen socha Panny Marie. Ta svatokrádež spáchaná na soše naší nebeské Matky byla smutným symbolem odvrazení hodnot, bez nichž se začne hroutit samo nažívání mezi lidmi. Naš osud, jako i už

osud toho kardinála vyhnance, jsou toho nakonec smutným důkazem.

Jsem ale přesvědčen, že arcibiskup Beran tehdy před touto sochou v Lisle obnovil i svou naději a důvěru. Ta hlava Panny Marie tu byla přece znovu vztyčena. Ona tu znovu stojí jako symbol lásky a odpuštění, jako záruka lepší budoucnosti. Ne všichni synové našeho národa se ztotožnili s oním rouhačem. Jsou tu i ve vlasti jiní, kteří se tu svatokrádež snažili napravit, kteří se k tomu dědictví Otců, tehdy poslápanému, hrdě hlásí, kteří i za cenu osobních obětí odvážně vyjednávají, že lidský život má svou absolutní hodnotu před Bohem, že spravedlnost nelze udupat, ani pravdu navždy umlčet; že pravá láska nerezaví, tak jako ani přátelství, solidarita a věrnost, které trvají na věky.

My sem však nepřicházíme jenom vzpomínat, nýbrž hlavně se modlit. S vírou, pokorou, ale i důvěrou. Vždyť tu stojíme před Matkou Kristovou, která je i Matkou naší. Před Matkou Boží, která je od dob svatého Cyrila a Metoděje i Matkou našeho národa. I my ji tedy prosíme o odpuštění hříchů nejen cizích, nýbrž i našich vlastních. I my ji slibme, že věrní zůstaneme, že to dědictví Otců, které jsme přijali, věrně předáme dalším generacím. I my se jí svěřme se svými starostmi i se svou nadějí. S nadějí, že přijde čas, kdy už se této soše nebude říkat Panna Maria v exilu, protože už bude doma, ve vlasti, v Praze na Staroměstském náměstí, kam patří, obklopena svými dětmi radujícími se ze svobody, k níž nás vykoupil Kristus.

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšní! Pros za nás exulanty! Pros za náš národ!

V této modlitbě jsem s vámi spojen, vás žehnajíci

- Jaroslav Škarvada

tit. biskup litomyšlský

STRŽENÍ MARIÁNSKÉHO SLOUPU V PRAZE

"STATEČNŮ ŽENU KDO NALEŽE..."

21. prosince 1916 navrátil se pres. Masaryk do Prahy. Pražské ženy masarykovi hlásit slůvo dne, jen sv. Vít, svatý našich patronů, českých králů a královen, nám přišel triumfálně vjezd hlavy státu na Hrad. Nebylo divu, že prosba o připsání Boží na cestu nového státu. Navržen byl odstranění trosky a úlohy rostoucího sloupu, a stopy, kde stával, zahlazeny.

Před Týnem stával Mariánský sloup, na něm byla socha Panny Marie střešená čtyřmi anděly. 3. listopadu tam přišla tlupa lidí a kloni proslavený projev proti církvi, na sochu hodili oprátku a za dvakrát ho sloupu ji stržili dolů.

Velká česká žena - malířka Zdenka Braunerová - postavila se proti rozvrhnutí davu, protlačila se dopředu, přesto že nemohla nicého zachránit, vystoupila na trocký a smála se lidem vysvětlit, že všechny umělecké památky, i když vznikly po Bílé Hoře, patří lidu této země.

Smáli se jí, brozili, svedli úlohy kužene a hlízeli je na ní. Odešla tedy, koupila v květinářství věnec z růží, dala na něj černou stuhu, vrátila se a položila jej na hromadu kamení; několik lidí přišlo za ní a křiklily jí: "Hrad jedním bláznivě", přistěhovala. "Ale co kdyby ti barbaři a ničitelé šli odtud přímo na Karlův most a jeho sousoší. Také je tam postavili Jeruzal. Válka je pryč, ale zůstala po ní v lidech hrůza, cítili potřebu někoho nerádivého - vytrvali si náboženství..."

Zdenka Braunerová se narodila v Praze a ve svém domě měla bezpečný model "Bixinské Madony". Její otec Dr. Brauner v roce 1866 tajně převzal svatošlavenskou korunu a klenoty do Vídně, aby nepadly do rukou Prusů. Prošla celou obořovací dobou a zůstala věrná "buditele národa". V r. 1914 - 23. května - v Praze udřela a je pochována na staročlanském Větrnářské. Nad hrobem rozložili se s ní diplomaté, umělci, tebráci, lidé urození i prostí, všem v ní něco odcházelo. "Bytířka česká země" končí svůj projev jedem z jejích citů, i prezident poslal jí velkou kytičku růží a jasmínu.

Jan Turek

Vicekancléři Mockovi se při státní návštěvě v ČSSR poděšilo dožehnout ústředí. Češi vyjádřili svou ochotu vyjednat s Rakouskem o usnadnění pohraničního obchodu životního prostředí Wolfathal.

Mock se sešel též s pražským kardinálem Tomáškem, který jej ujistil: "Já budu příští rok při návštěvě panele v Rakousku též ofitomen v ČSSR."

Vicekancléř hovořil též s prezidentem Husákem o náboženských vztazích.

POSELSTVÍ JANA PAVLA II. :

"NÁSLEDUJTE KRISTA!"

Koho se nijak nedotkla vlna nadšení, zájmu a oživené víry ve dnech, když papež Jan Pavel II. dlel návštěvou v Irsku a ve Spojených Státech, ten by měl přezkoumat svůj duchovní zdravotní stav : svůj postoj k Bohu a k Církvi.

Většinu z nás dosud nelze zhodnotit obsah všech projevů Svatého Otce, tím méně si učinit představu o mnohonásobném vlivu, který jeho návštěva, jeho slova a osobní styk, zanechaly ve všech vrstvách amerických občanů.

Snad bude v nejbližší době vydán souhrnný text všech jeho řečí a promluv, které jsme aspoň částečně mohli slyšet na sdělovacích prostředcích nebo číst v novinách a časopisech. Měli bychom v tomto ohledu vyvinout co největší snahu seznámit se co nejdůkladněji s celým poselstvím Svatého Otce, náměstka Kristova. I na Jana Pavla II. se vztahují slova Kristova : "Kdo vás slyší, mne slyší..."

Slyšeli jsme všichni mnoho a mohli jsme pozorovat příznivý dojem, kterým Svatý Otec zapůsobil na americké katolíky i nekatolíky. Jeho horlivost neznala únavy a překonávala nepřízeň počasí i vyčerpání. Je však třeba, abychom si doplnili rozsah jeho poselství a uvažováním nad jeho slovy vytvořili ve svém srdci dispozici, která by zasetým slovům dala vzklíčit a růst.

Jeho lid!

Kamera se vznášela nad nad houfy lidí. Pestré šátky zdravily papeže. Písně zněly smutně a vážně, jako by pobožnost byla vždy spojena s lítostí. Papež opět ve své rodné zemi - v Polsku. Kdo zde prožily dvě předchozí jeho cesty do Polska, dostane touhu být zase přítomen. Neboť tato setkání Jana Pavla II. s jeho krajany patří k nejpohutnějším a nejsilnějším co může žurnalista zazít. V Polsku je vše jinačí v tomto nejkatoličtějším státě na světě.

Tady má náboženství svou vlastní tvář. Pobožnost lidu stojí nad intelektuelními theologickými znalostmi. Ty milion lidí, které papež přivede na nohy, demonstrují víru, jakou u nás málokdo zná. Jak je toto množství fascinující pobožně, úctyplně, ukázněně, trpělivě a schopné velkých obětí.

Zde se papež cítí doma. V Polsku se mu nestane žádné chybné rozhodnutí, zde ví přesně co dělá a volí také správně biskupy. Vláda chtěla ukázat, ukázat stálost a jistotu, když dovolila papeži navštívit pobřeží - Kdanského místa, kde se zrodila Solidarnost. Přes varování a zákazy z vládní strany, všude se objevovaly nápisy "Solidarnost". Wójcila se jasně k Solidarnosti přiklonil. Vyzíval Poláky, aby kriticky zkoumali nynější režim, kněžím, kteří přijali od něho kněžské svěcení, kladl na srdce bojovat pro lidskost a svobodu lidí. Změnil se něco, když papež opět opustí Polsko? Na nynějším vládním svstému asi sotva. Lidé však, kteří jej slyšeli, nabyli více naděje, prosadí se lehčeji v životě. Oni jsou si vědomí, že jejich víra má smysl a pro ni je třeba i bojovat.

Ženy.

Jsou ještě ženy jak jarní slunečko, které uzdravuje nemocné a zaceluje rány krutou zimou způsobené. I ony svou hebkou ručkou, ústy neb vlídným slovem a tváří tak mnohou ránu zahojí, již necitelný osud v srdce nám zasází. Ty ženy — milováníhodné jsou! Jsou ženy jak zlatý diadém, zdobící hlavu královny, neb jak bělostné lilie, kráslicí skráně madony. I ony září čistotou svých duší a voní svěžestí svých těl a mládí a čistá láska nade vše jim sluší! To nejpocitověnější ženy jsou! Jsou ženy jako mučednice, jež mnoha svatým rovnají se, trpíce pro lásku svou. To když nebývají pochopeny a zlými muži zneužívány, když čest jejich je pošlapána — zlým jazykům na pospas dána. Ty ženy — k politování jsou! Jsou ženy jak zapomenuté květy, jež lidem vůni a radost dají — sami však někde v koutku uvadají. Jsou takovéto, které celý život jiným obětují, o nemocné a nešťastné jež pečují, pak často sami — neuznány — bez lásky — někdy i zklamány umírají. To ženy hrdinné jsou! Jsou však i ženy, které rovnají se nočním tmám, neb bezedným lesům bažinám. To ženy jsou, jimž na světě nic není snalo, jichž bužkem jest jen poživacnost nebo zlato, jež pro čest a stud jen pohrdlivý úsměv mají a hříšnými gesty muže v záhubu tahají. Ty ženy — k zatracení jsou!

Vídeň, 23. listopadu 1952.

Fráňa Růžička.

DÍTĚ NAS OBDIVUJE !

DÍTĚ CHCE TROCHU CÍTIT SVOU DŮLEŽITOST!

K tomu je zapotřebí, aby mu dospělí projeví-li své uznání. Pak bude vědět, že už se jim trochu podobá, přiblíží se jim.

DÍTĚ SE RÁDO UKAZUJE a předvádí, chce se veřejně blýsknout, aby ho druzí obdivovali, věnovali mu svou pozornost. Ocenění dospělého v něm potvrzuje pocit vlastní hodnoty. Stále se obrací k dospělým, ať k rodičům, ať k příbuzným nebo známým a s nadějí očekává jejich pochvalu.

SMÍ-LI SE PŘIPOJIT K DOSPĚLÉMU

nebo mu dospělý dovolí, s ním na něčem spolupracovat, jeho radost nezná mezí. Tato vlastnost dětí vystihly např. dobře některé obchodní domy. Vedle vozíčku pro dospělé mají i malé vozíčky pro děti. Sotva se najde dítě, které by netoužilo pracovat nějak s dospělým, pomáhat mu, namáhat se...

POCHVALA DOSPĚLÝCH DĚLÁ DIVY!

Kdo se zabývá výchovou dětí ten vidí, že je v životě dítěte stále nějak přítomný, že podněcuje dítě k činnosti, když jeho práci uznává. Dítě se snaží pozorovat a poznat, kdy a za co ho dospělý pochválí, je často celé netrpělivé samým očekáváním uznání. A dospělý by měl vždycky k dětské činnosti něco říci - buď dítě pochválit, poučit, zdokonalit, poradit - nebo méně často pokárat a vysvětlit, proč je jeho činnost nevhodná či nebezpečná - ať ze zdravotních nebo mravních či jiných důvodů.

NEJEN ODMĚNA ČI STRACH!

Dítě nemáme povzbuzovat jen nadějí na odměnu nebo strachem z trestu, ale uvědomit si, že v každém - tedy i v dítěti - je touha po uznání a po pocitu uspokojení z dosažení určitého dobra. Pochvala je jako šlehačka na dortě. Dítě pak bude s nadšením pomáhat v práci, na kterou stačí.

Krajané s Otcem Novotným v San Diegu

AMERIKA A VIDEO

7

V roce 1985 byl statisticky zaznamenán obrovský vliv, který mají na americký rodinný život videokazety; a všechno nasvědčuje tomu, že tento vliv dále poroste. Američané se z televizního národa proměnili ve video-národ. V roce 1955 si člověk ve Spojených státech připadal jako nahý, když doma neměl televizor. V roce 1965 se cítil poněkud neoděný, když jeho televizor nebyl barevný. V roce 1975 byl celý nesvůj bez kabelové televize. A roku 1985 bylo téměř neslušné nemít videorekordér Betamax nebo VHS.

Jakou asi formu bude mít elektronické oblečení v roce 1995? Patrně bude nutné mít na střeše malou talířovou anténu pro příjem družicové televize - místo dnešní velké antény na dvorku - a tím pádem možnost přijímat 200 nebo 300 různých televizních stanic. A navíc také vlastnit nástěnnou obrazovku rozměrů velkého okna.

Podle údajů Sdružení elektronického průmyslu se ve Spojených státech v listopadu 1985 prodalo každý den 45.000 videorekordérů. Když k tomu připočteme vánoční prodej, prodalo se loňského roku v USA přes 11 miliónů přístrojů - téměř o čtyři milióny víc než v roce 1984.

Konjunktura videa zasáhla nejcitelněji kina, která se specializují na uvádění starých klasických filmů. Z hlediště konzumentů je to zcela pochopitelné: proč by se divák obtěžoval do chladného hlediště kina a díval se tam na poskrábanou kopii "Casablanky" s Humphry Bogartem a s Ingrid Bergmannovou za doprovodu chrápání ve vedlejší řadě, když si může opatřit lepší kopii na kazetě a dívat se na ni v klidu doma?

Mnozí lidé si kladou otázku, zda video-formát Betamax, který dnes vyrábí pouze firma Sony, nevyjde brzo z módy. Beta je dosud levnější a dává lepší obraz, ale američtí výrobci videorekordérů a majitelé obchodů s elektronickým zařízením, kteří často nevědí, co prodávají, se spolu spikli za účelem zvýšení prodeje aparátů VHS a zatlačili Betu zcela do pozadí. A v roce 1985 přišlo na trh cosi, čemu se říká Q-VHS, s čímž formát VHS dosáhl stejné kvality obrazu, jakou se Beta vyznačovala už od začátku.

Výrobci Betamaxu mají tak jako tak obavy, že jejich systém bude brzo zastaralý. Právem. Ve skutečnosti jsou oba systémy zastaralé už teď, neboť Sony, Canon, Kodak a další firmy uvádějí na trh 8 mm video, formát budoucnosti. Nejlepší na tom je, že existuje jediný druh 8 mm videa: když vy koupíte kazetu jedné značky a balíčka kazetu značky jiné, nic se nestane - obě si budete moci přehrát na svém videorekordéru.

Další báječná věc je ovšem velikost kazety: kazeta pro 8 mm přístroj je jen o maličko větší než standardní audiokazeta. Firma Sony současně uvedla na trh 8 mm domácí videokameru, která je (zatím) nejmenší na světě: je téměř tak malá a tak lehká, že skoro ani nevíte, že jste si ji vzali s sebou na cestu, a její obraz se vyrovná tomu, jaký produkuje dosavadní půlpalcové (1,27 cm) systémy.

NOVÝ SVĚT

CO NOVÉHO VE SVĚTĚ

Sv. Otec navštíví 24.-27.7.1988 Rakousko/Burgenland, Solnohrady, Hor. Rakousko, Korutany a Tyrolsko/. Setká se i s umělci solnohradského festivalového divadla.

Kard. C. Ahumado z Mexico City pozval USA biskupy na návštěvu mariánského poutního místa Guadalupe-nejstaršího na americkém kontinentě.

Naše dlouholetá pracovnice "Lidového sdružení"
"Jednoty sv. Metoděje" a "Jednoty Orla"
Viedeň XV."

M A R I I K E I B L E R O V Ě

která se dožívá 75.tin.přeje hodně zdraví
a Božího požehnání do dalších let

Lidové sdružení - JSM - Jednota Orla Viedeň XV

Jednota Orla Viedeň XV pořádá, v neděli II.října
výlet do " P E N K U "

Odjezd z XX. Brigittapl. 3/4 8.
Odjezd z XV. Pelzgasse 8.00

Jednota Orla Viedeň XV. pořádá ve čtvrtek
15.října v 19. hodin přátelský večírek s
oslavou nově získaného poháru volejb. druž.
v klubovně v Pelzgasse 17.

JEDNOTA »MÁJ« zve své členy, přátele a celou krajanskou veřejnost
na filmové představení

VESNIČKO MÁ STŘEDISKOVÁ

které se koná v NEDĚLI 27. ZÁŘÍ 1987 v TABOR KINO, Taborstraße 8b -
Začátek: 9,30 hodin.

Telefonické objednávky vstupenek: 83 18 963 (Matalová).

Příští podniky

JEDNOTA SV.METODĚJE - VII.ODBOR - 1030 WIEN,SCHUETZENGASSE 30!

Dovolujeme si Vás upozornit a pozvat na naše příští podniky:

V SOBOTU 19.září 1987 ve 20 HODIN

barevný film:

VELKÁ BRITÁNIE

v naší klubovně
1030 Viedeň, Rennweg 63a

natočil a promítne
OTA KREJČÍ

V SOBOTU 17.října 1987 ve 20 HODIN

TRADIČNÍ VINOBRANÍ

BUFET

ve velkém sále
1030 Viedeň, Schützengasse 30

HUDBA
Jenda Seda /Trio/

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Viedeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Viedeň III. Rennweg číslo 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a
v 10 hodin mše svatá s proslovem.

**ÚSTŘEDÍ JEDNOTY SV. METODĚ-
JE** pořádá v neděli, dne 13. září 1987 pout
do Maria Zell. - Jízdenky na autobus k
dostání u všech členů výboru ústředí
JSM. - Odjezd autobusů: v 8 hodin Renn-
weg 63, v 8 hodin Brigittaplatz a v
8,15 hodin Rosensteingasse 39.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 7,45 hod.
mše svatá v klášterní kapli ve Fünfhaus-
gasse, Viedeň XV.

Již po desetiletí pořádá náš X. odbor
JSM poutě k Sedmibolestné Panně Marii
na Kaasgrabenu, Ettinghausengasse 1.
Také letos budeme v této krásné tradici
pokračovat. Zveme tedy všechny naše
krajany ke spoluúčasti na našich poutích.
Vždy v 1. neděli v měsíci:

4. října

Zahajujeme vždy svatým růžencem,
následuje kázání, loretánská litanie a svá-
tostné požehnání.

UPOZORNĚNÍ: Každou třetí neděli v
měsíci v 10 hodin mládežnická mše svatá
s rytmičnými písněmi v českém kostele
Viedeň III., Rennweg číslo 63.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zasvěcený svátek v
8,10 s promluvou a v 11 hodin dopoledne
u Otců redemptoristů 1010 Viedeň, Na
Nábřeží.

PO RENOVACI kostela Maria am Ge-
stade, se koná v neděli 13. září 1987 v
9 hodin slavnostní mše svatá v české a ně-
mecké řeči. - Průběh přenáší ORF.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ II. Cvičení
každý čtvrtek od 19 do 21 hodin, Viedeň II.
Blumauergasse číslo 21. - Úřední hodiny
tamtéž po dobu cvičení.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12.